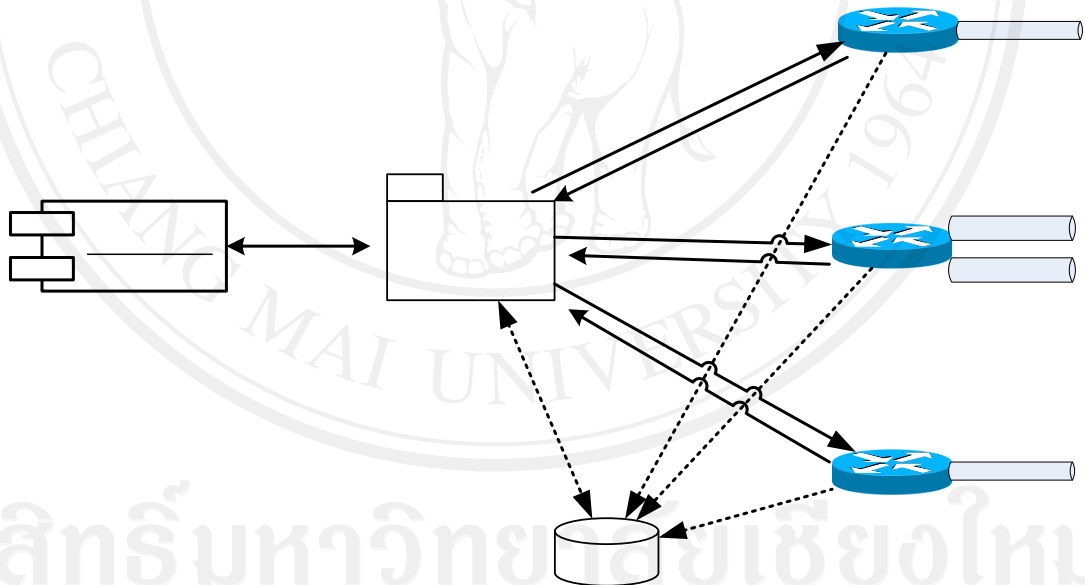

บทที่ 4

การสร้างระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม

4.1 ระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม

ระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสมจะประกอบด้วยการควบคุม 2 แบบ คือ การควบคุมแบบด้วยมือ (Manual) และการควบคุมแบบอัตโนมัติ (Automatic) ในการควบคุมแบบด้วยมือ เราสามารถที่จะกำหนดเส้นทางที่ชัดเจนให้กับไอพีพรีฟิก (IP Prefix) ได้ ในขณะที่การควบคุมแบบอัตโนมัติจะเป็นการกำหนดเส้นทางแบบพลวัต (Dynamic) เพื่อให้ได้ดุลภาระ (Load Balancing) มากที่สุด ใช้ประโยชน์จากแบนด์วิดท์มากที่สุด และอัตราการทิ้งของกลุ่มข้อมูล (Drop Rate) น้อยที่สุด โดยจะพิจารณาภายใต้พื้นฐานการสำรวจการจราจร

รูปที่ 4.1 โครงสร้างการทำงานของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม

รูปที่ 4.1 แสดงโครงสร้างของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสมที่ประกอบด้วยตัวต่อประสานกับผู้ใช้ (User Interface) ศูนย์ควบคุม (Control Center) อุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพี (BGP Router) และฐานข้อมูลการไหล (Flow Database) ระบบตัวต่อประสานกับผู้ใช้จะทำหน้าที่รับข้อมูลที่ต้องการควบคุมจากผู้ควบคุมและแสดงผลออกมาซึ่งถูกพัฒนาด้วยภาษา Perl ในขณะที่ศูนย์ควบคุมจะร้องขอการประกาศเส้นทาง (Route advertisement) และการรับเส้นทาง (Route

Receiving) ไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีแต่ละตัว เพื่อควบคุมการจราจรขาเข้าและการจราจรออกตามลำดับ

ในการควบคุมการจราจรขาเข้า ศูนย์ควบคุมจะส่งการร้องขอการประกาศเส้นทาง (Route Advertisement Request) ไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีแต่ละตัว โดยใช้วิธีการโยงใยพร้อมกัน (Multithreading) หลังจากนั้นอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีแต่ละตัวจะตอบการประกาศเส้นทางของตัวเองมายังศูนย์ควบคุม แล้วศูนย์ควบคุมจะทำการเก็บพรีฟิกเส้นทาง (Route Prefix) ของอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีแต่ละตัวลงในฐานข้อมูลบริเวณเฉพาะที่ (Local Database) แต่ละพรีฟิกเส้นทางที่ศูนย์ควบคุมเก็บบันทึกจะถูกค้นหาโดยการจับคู่ยาวสุดของพรีฟิก (Longest Matching Prefix) ที่อยู่ในฐานข้อมูลการไหล (Flow Database) โดยฐานข้อมูลการไหลนี้จะรับข้อมูลจากตัวเก็บเน็ตโฟล (Netflow Collector) ผลก็คือ ศูนย์ควบคุมทราบขนาดของกลุ่มข้อมูลของแต่ละพรีฟิกเส้นทางที่อุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีประกาศออกไป หลังจากที่ศูนย์ควบคุมทำนโยบายเส้นทาง (Route Policies) สำหรับการควบคุมการจราจรขาเข้าเสร็จแล้ว จะทำการบังคับโครงแบบใหม่ (Applies New Configuration) ไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีแต่ละตัว โดยวิธีการโยงใยพร้อมกันเช่นกัน

สำหรับการควบคุมการจราจรออกนั้น การทำงานต่างๆ ก็ทำได้ในรูปแบบเดียวกัน

4.1.1 ขั้นตอนวิธี

ขั้นตอนวิธีที่ใช้ในการสร้างระบบควบคุมแบบรวมศูนย์นั้น ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนวิธี คือ

1) การจัดลำดับใช้งานที่เป็นธรรมชาติแบบมีน้ำหนัก (Weighed Fair Queuing) เป็นขั้นตอนวิธีที่ใช้สำหรับการจัดลำดับของไอพีพรีฟิก เพื่อที่จะรอเข้าสู่กระบวนการของการกำหนดลิงค์ให้กับแต่ละไอพีพรีฟิก แสดงดังสมการที่ (4.1) โดย SN คือ ลำดับของไอพีพรีฟิก ให้ $P(j)$ คือขนาดของกลุ่มข้อมูลของไอพีพรีฟิก j และ w คือน้ำหนัก (Weight) ของไอพีพรีฟิก

$$SN = P(j)W + P(j) \quad (4.1)$$

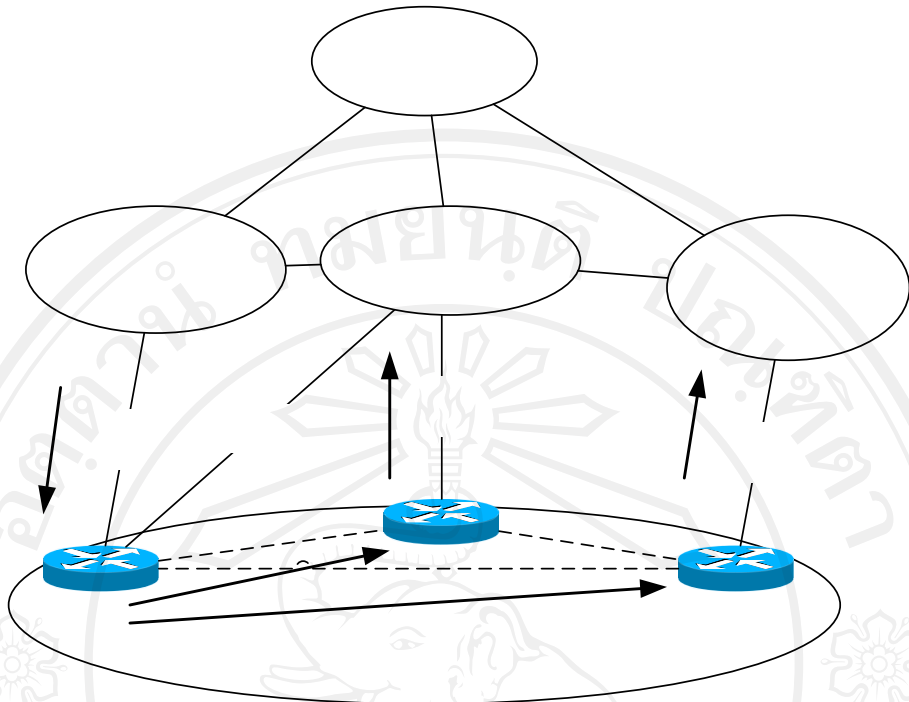
2) การกำหนดแบนด์วิดท์การใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรม (Fair-share Bandwidth Allocation Algorithm) เป็นขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรม (Fair-Share) [12] ที่ใช้ในการกำหนดและใช้งานทรัพยากรที่มาอยู่ในระบบเครือข่ายวงจรเสมือน (Virtual Circuits :VC) ให้มีประสิทธิภาพ ในขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรมนั้น จะวนลูป (loop) กำหนดตำแหน่งของแต่ละไอพีพรีฟิกให้กับแต่ละลิงค์ จนกระทั่งไอพีพรีฟิกทั้งหมดถูกกำหนดตำแหน่งที่ชัดเจนลงในแต่ละลิงค์ที่มีอยู่ ในงานวิจัยนี้ การสำรองการจราจรที่ต้องการความเสถียรภาพสูงและความเร็วสูงนั้น จะใช้ขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรมในการสำรองการจราจร โดยขั้นตอนวิธีการใช้

งานร่วมกันที่เป็นธรรมนั้น สามารถที่จะแสดงตามสมการ (4.2) โดย $Fa_j(i)$ คือค่าอัตราการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรม (Fa: Fair-Share Rate) ของลิงค์ i ของไอพีพรีฟิก j , $LinkCap(i)$ คือ ค่าความจุของลิงค์ i , $LinkAct(i)$ คือค่าการใช้งานจริงของลิงค์ i และ $PacketSize(j)$ คือขนาดของกลุ่มข้อมูลของไอพีพรีฟิก j

$$Fa_j(i) = \frac{(LinkCap(i) - LinkAct(i))}{PacketSize(j)} \quad (4.2)$$

4.1.2 กระบวนการคำนวณค่าสั่งการทำงานลูกผสม (Hybrid Procedure)

ในการสร้างกระบวนการคำนวณค่าสั่งการทำงานของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสมนั้น ก่อนอื่นในแต่ละรอบของไอพีพรีฟิก เราจะทำการรวมกลุ่ม (Grouping) ของลิงค์ของอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพีที่มีการประกาศเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้ (Available Route Advertisement) และที่มีการรับเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้ (Available Route Received) ของไอพีพรีฟิกนั้นๆ ได้ ตัวอย่างเช่นในรูปที่ 4.2 AS500 เป็นระบบเครือข่ายส่งผ่าน (Transit Network) ซึ่งประกอบด้วย 4 ลิงค์ คือ L1 L2 L3 และ L4 ที่เชื่อมต่อกับอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพี คือ R1 R2 R3 มีพรีฟิกเส้นทาง A โดยมีจุดกำเนิดที่ AS100 ประกาศออกมาถึง AS500 ผ่านอุปกรณ์จัดเส้นทาง R1 หลังจากนั้นอุปกรณ์จัดเส้นทาง R1 จะทำการประกาศพรีฟิกเส้นทาง A นี้ไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทาง R2 และ R3 โดยใช้ iBGP หลังจากนั้นอุปกรณ์จัดเส้นทาง R2 จะประกาศพรีฟิกเส้นทาง A นี้ไปยัง AS200 ในขณะที่อุปกรณ์จัดเส้นทาง R3 จะประกาศพรีฟิกเส้นทาง A นี้ไปยัง AS300 ผลก็คือ ในโดเมนของระบบอัตโนมัติ AS500 ไอพีพรีฟิก A จะมีการประกาศเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้นี้ คือ ลิงค์ L3 ที่เชื่อมต่อกับอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพี R2 และลิงค์ L4 ที่เชื่อมต่อกับอุปกรณ์จัดเส้นทางบีจีพี R3 หลังจากนั้น กลุ่มของลิงค์เหล่านั้นก็จะถูกนำไปใช้โดยขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรม เพื่อกำหนดลิงค์ให้กับพรีฟิกเส้นทาง A จะเห็นว่า จากกระบวนการคำนวณค่าสั่งการทำงานลูกผสมนี้ จะสามารถที่จะทำงานได้ทั้งในระบบเครือข่ายสแต็บ (Stub Network) และระบบเครือข่ายส่งผ่าน (Transit Network)

รูปที่ 4.2 การประกาศเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้

กระบวนการสั่งการทำงานของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสมนั้น จะประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

1) ใช้วิธีการควบคุมแบบด้วยมือ (Manual Control) กับไอพีพรีฟิกที่ต้องการเสถียรภาพสูงและความเร็วสูง ในขั้นตอนนี้จะกำหนดขนาดการจราจร และระบุลิงค์ที่ต้องการจะสำรองสำหรับไอพีพรีฟิก ซึ่งจะเรียกวิธีนี้ว่า การควบคุมแบบด้วยมือบนพื้นฐานการสำรองการจราจร (Reservation-base Manual Control) โดยดูที่ค่าของ $LinkAct$ จะเป็นค่าเริ่มต้นของขนาดการจราจรที่ใช้งานอยู่จริงของลิงค์นั้นๆ

2) ใช้วิธีการควบคุมแบบด้วยมือ (Manual Control) กับบางไอพีพรีฟิกที่ต้องการจะควบคุมให้ไหลผ่านบางลิงค์ตามต้องการ ซึ่งจะเรียกวิธีนี้ว่า การควบคุมแบบด้วยมือตามความต้องการ (Desired Manual Control) ในขณะที่ค่าของ $LinkAct$ จะเป็นผลรวมระหว่างค่า $LinkAct$ ที่เริ่มต้นกับค่า $LinkAct$ ของขนาดใช้งานจริงที่ได้จากขั้นตอนนี้ ดังจากสมการ (4.3)

$$LinkAct(i) = LinkAct_{init}(i) + ManualAct(i) \tag{4.3}$$

3) ใช้วิธีการควบคุมแบบอัตโนมัติ (Automatic Control) กับไอพีพีริกที่เหลือ จะใช้วิธีการควบคุมแบบอัตโนมัติเพื่อกระจายไอพีพีริก ให้ได้ดุลยภาพมากที่สุด ในการควบคุมแบบอัตโนมัติ นี้จะใช้วิธีการจัดลำดับใช้งานที่เป็นธรรมแบบมีน้ำหนัก (Weighed Fair Queuing) เรียงลำดับไอพีพีริก โดยที่ไอพีพีริกที่มีขนาดใหญ่ที่สุดจะถูกเลือกก่อน จากสมการ (4.2) ผู้ดูแลระบบสามารถที่จะกำหนดลำดับเองก็ได้ โดยเปลี่ยนค่าน้ำหนัก (Weighed) ของแต่ละไอพีพีริกตามต้องการ เช่น ต้องการเรียงจากมากไปหาน้อย ก็ทำได้โดยให้ค่าน้ำหนักของแต่ละไอพีพีริกมีค่าน้อยกว่า -1 เมื่อทำการเรียงเสร็จสิ้นแล้ว ใช้ขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรมกำหนดลิงค์ให้กับแต่ละไอพีพีริก การควบคุมแบบอัตโนมัติจะทำงานตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เรียงลำดับของไอพีพีริกตามขนาดของกลุ่มข้อมูล
2. จัดลำดับให้กับไอพีพีริกตามขนาดจากมากไปหาน้อยโดยใช้วิธีการจัดลำดับใช้งานที่เป็นธรรมแบบมีน้ำหนัก
3. ใช้ขั้นตอนวิธีการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรมกำหนดลิงค์ให้กับแต่ละไอพีพีริกที่อยู่ในลำดับ ซึ่งทำได้ดังนี้:
 1. หาค่าเริ่มต้นของ $LinkAct(i)$ ของลิงค์ i โดยคำนวณจากผลต่างของการจราจรที่วัดได้ของลิงค์ i กับผลรวมของขนาดไอพีพีริกทั้งหมดที่ไหลอยู่ในลิงค์นั้น
 2. กำหนดชื่อแต่ละลิงค์ที่เชื่อมต่อระหว่างโดเมนบริเวณเฉพาะที่ (Local Domain) กับโดเมนอื่น
 3. เลือกกลุ่มของลิงค์ที่มีการประกาศเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้ หรือมีการรับเส้นทางที่สามารถนำมาใช้ได้
 - 3.1 คำนวณหาค่าอัตราการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรม Fa แต่ละลิงค์ที่อยู่ในกลุ่มที่เลือกนี้
 - 3.2 เรียงลำดับค่า Fa จากมากไปหาน้อย
 - 3.3 เลือกลิงค์ที่มีค่า Fa มากที่สุดขึ้นมา ถ้าลิงค์ที่เลือกนั้นการจราจรยังไม่เต็มคืนค่า (Return) ลิงค์นี้ แต่ถ้าลิงค์นี้เต็มจะทำการเลื่อน (Shifting) ไปยังลิงค์ที่มีค่า Fa รองลงมา วนลูปทำซ้ำจนทุกลิงค์เต็ม
 - 3.3 ถ้าทุกลิงค์เต็ม เลือกลิงค์ทั้งหมดที่ไม่ถูกกำหนดให้มีการสำรองการจราจร หลังจากนั้นเลือกลิงค์ที่มีค่า Fa มากที่สุดแล้วคืนค่าลิงค์นั้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถเขียนรหัส (Code) แสดงดังในรูปที่ 4.3

```

Initialize:@Links={LinkA,LinkB,LinkC,...}
Initialize: LinkAct(i)
Foreach @IPprefix{
    @Available=[LinkD,LinkE,...] #select the group of available links that $IPprefix can
    #perform}

    Foreach @Available {
        $Fair=($LinkCap - $LinkAct)/$Packet
        Push (@FairArray, $Fair)
    }

    Sort @FairArray by Descending
    Foreach $i (@FairArray){
        If link $i not exceed {
            Return link $i
        }
        Else
        Find max{@FairArray #that excluded reserve links.}
        Return link
    }
}

```

รูปที่ 4.3 กระบวนคำสั่งของการทำงานลูกผสม

สมการ (4.4) แสดงการประเมินประสิทธิภาพการทำงาน ทำได้โดยการวัดจากอัตราค่าเฉลี่ยการใช้งานเครือข่าย (Average Network Usage: ANU) โดย $ANU(t)$ คือ ค่าเฉลี่ยการใช้งานเครือข่าย ณ เวลา t , $X_{act}^{(i)}$ คือ ค่าการใช้แบนด์วิดท์ในการรับส่งข้อมูลของลิงค์ i ณ เวลา t , $X_{cap}^{(i)}$ คือ ขนาดความจุของลิงค์ i ณ เวลา t และ n คือจำนวนของลิงค์

$$ANU(t) = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \frac{X_{act}^{(i)}(t)}{X_{cap}^{(i)}(t)} \quad (4.4)$$

สมการ (4.5) แสดงการหาค่าอัตราการทิ้งของกลุ่มข้อมูลของเครือข่าย (Network Drop Rate: ND) ซึ่งวัดจากผลรวมที่มีการทิ้งของกลุ่มข้อมูลทั้งหมดของระบบเครือข่าย โดยให้ $ND(t)$ คือค่าอัตราการทิ้งของกลุ่มข้อมูลของเครือข่าย ณ เวลา t , $X_{in}(t)$ คือปริมาณกลุ่มข้อมูลที่จะไหลเข้าระบบเครือข่าย ณ เวลา t และ $X_{out}(t)$ คือปริมาณของกลุ่มข้อมูลที่ไหลออกจากระบบเครือข่าย ณ เวลา t

$$ND(t) = \frac{X_{in}(t) - X_{out}(t)}{X_{in}(t)} \quad (4.5)$$

4.2 การสร้างศูนย์ควบคุม

ในการสร้างศูนย์ควบคุม จะประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนแรก คือ การเขียนโปรแกรมด้วยภาษา Perl ของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ถูกผสม ส่วนที่สอง คือ ออกแบบการเชื่อมต่อแบบจำลองการจัดเส้นทางบีจีพี (BGP Routing Modeling)

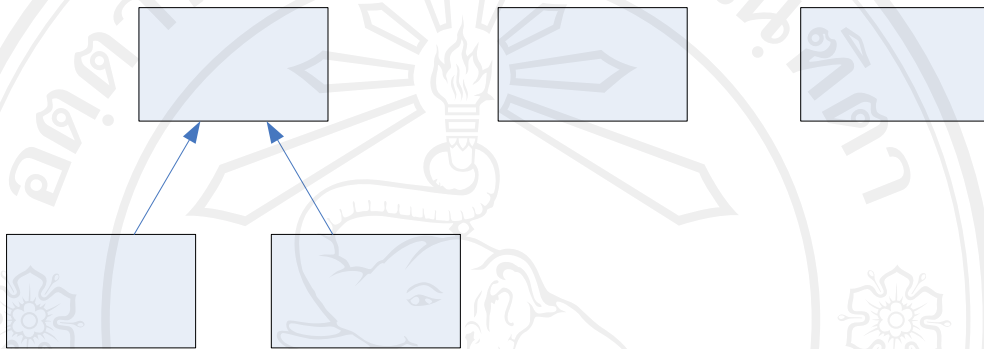
4.2.1 การเขียนโปรแกรม

ระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ถูกผสม ถูกพัฒนาขึ้นโดยใช้ภาษา Perl โดยเขียนโปรแกรมในรูปแบบ OOP และใช้เครื่องมือต่างๆที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ NFdump, Dynamips, Dynamip, RRDTool, MRTG, MySQL, Crontab และ SNMP ในการเขียนโปรแกรมนั้นจะประกอบด้วยคลาสต่างๆ ดังนี้ คือ คลาส Router.pm, Cisco.pm, OtherRouter.pm, Link.pm และ MinLink_Fa.pm ดังแสดงในรูป 4.4 คลาส Router.pm จะเป็น Base Class และมี Sub Class คือ คลาส Cisco.pm คลาส Router.pm นี้จะเป็นคลาสที่นิยามถึงอุปกรณ์จัดเส้นทาง หรือส่วนของการใช้บังคับโครงแบบ (Apply Configuration) โดยที่มี Method และ Property ต่างๆ ที่ใช้ในการบังคับควบคุมการจราจร การประกาศเส้นทาง (Route Advertisement) และการรับเส้นทาง (Route Received) รวมถึงความสามารถที่อุปกรณ์จัดเส้นทางสามารถทำได้ไม่ว่าจะเป็น SNMP การสะสมการไหล (Flow Collector) และอื่นๆ ส่วนคลาส Cisco.pm จะเป็น Sub Class ของคลาส Router.pm โดยเป็นการนิยามเพิ่มเติมของ Router.pm ให้เป็นอุปกรณ์จัดเส้นทางซิสโก้ (Cisco) โดยจะสืบทอดมรดกจากคลาส Router.pm มาเกือบทั้งหมด คลาสนี้จะแปลงความสามารถของคลาส Router.pm ให้สามารถทำงานกับอุปกรณ์จัดเส้นทางซิสโก้ได้เท่านั้น สำหรับผู้ที่ต้องการนำอุปกรณ์ของค่ายอื่นมาใช้งานก็สามารถทำได้ไม่ยาก โดยเขียน Sub Class นั้นขึ้นมาเพิ่ม เช่น OtherRouter.pm และให้สืบทอดมรดกจากคลาส Router.pm นี้ได้เลย

คลาส Link.pm หรือส่วนของการวางนโยบายเส้นทาง (Routing Policy) คลาสนี้จะเป็นคลาสที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคลาส Router.pm แต่สามารถที่จะมาเชื่อมต่อกันได้ คลาสนี้จะมี

Method และ Property เกี่ยวกับ ขนาดของลิงค์ ไอพีพรีฟิกที่เดินทางอยู่ในลิงค์ เส้นทางพรีฟิก ทั้งหมดที่มีอยู่ในลิงค์ นโยบายที่ต้องการให้ไอพีพรีฟิกใดบ้างสามารถเดินทางอยู่ในลิงค์ได้

คลาส MinLink_Fa.pm จะเป็นคลาสที่สร้างขึ้นเพื่อให้ไอพีพรีฟิกแต่ละตัวมี Property ของ ค่าอัตราการใช้งานร่วมกันที่เป็นธรรมชาติ หรือ FA ของแต่ละลิงค์ที่สามารถจะประกาศหรือรับเส้นทาง เป็นเท่าใด

รูปที่ 4.4 คลาสต่างๆ

จากรูป 4.5 จะเป็นโครงสร้างการเขียนโปรแกรมของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม Route.pl จะทำหน้าที่ร้องขอและรับเส้นทางที่อุปกรณ์จัดเส้นทางขอบเขตตอบกลับมา โดยจะทำงานในรูปแบบวิธีการโยยพร้อมกัน (Multithreading) เพื่อที่จะไม่ต้องวนลูปรอผลจากอุปกรณ์ จัดเส้นทางแต่ละตัวตอบกลับมา นั่นคือ จะส่งข้อมูลร้องขอไปพร้อมกันและคำตอบจะได้รับการ เกือบพร้อมกันขึ้นอยู่กับความเร็วของอุปกรณ์จัดเส้นทางแต่ละตัว หลังจากนั้น Route.pl นี้จะนำค่า ต่างๆ ไปจัดเก็บในฐานข้อมูล หลังจากนั้นจะส่งค่าต่างๆ มายัง DumpRoute.pl โดย โมดูลนี้จะทำ การกรองและกำหนดว่าเส้นทางใดจะเป็นแบบ Manual และเส้นทางใดเป็นแบบ Automatic โดยจะ เลือกลงจากฐานข้อมูลที่มีอยู่ หลังจากนั้น DumpFlow.pl จะดึงข้อมูลจากฐานข้อมูลเพื่อไปถาม NFdump ว่า แต่ละไอพีพรีฟิกมีขนาดของกลุ่มข้อมูลเป็นเท่าใด แล้วจึงไปเก็บบันทึกลงใน ฐานข้อมูล แล้วเข้าสู่กระบวนการ Policy.pl โมดูลนี้จะมีทั้งการทำงานที่เป็นแบบ Automatic และ Manual โดยจะดึงข้อมูลจากฐานข้อมูลขึ้นมาประมวลผล และยังสามารถที่จะรับ Input จากผู้ใช้ที่ ต้องการควบคุมการจราจรแบบ Manual ได้ พร้อมทั้งแสดงผลการทำนายการจราจรที่อาจเกิดขึ้นได้ ในแต่ละลิงค์ได้ ก่อนที่จะมีการ Apply Configuration แล้วจะนำนโยบายการจัดเส้นทางนี้เขียนลง ใน Config File และเก็บ Log ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป หลังจากนั้นหาก ต้องการให้ Apply.pl ทำงาน Apply.pl ก็จะอ่านข้อมูลจาก Config File แล้วสั่งให้อุปกรณ์จัดเส้นทาง ทำงานตามทีนโยบายการจัดเส้นทางวางไว้ โดยจะทำงานในรูปแบบวิธีการโยยพร้อมกัน นั่นคือ

Class

Router.pm

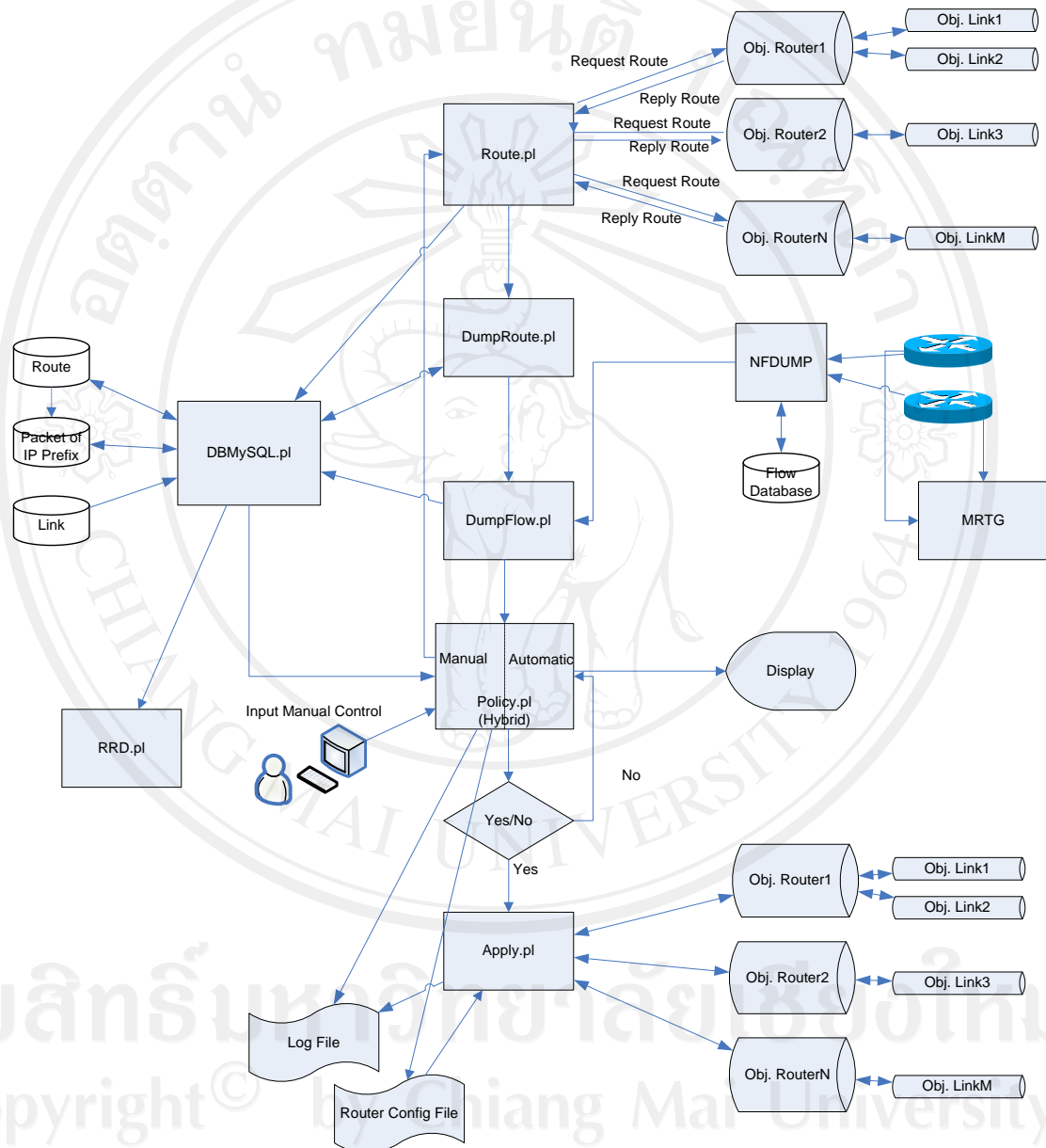
Class

Cisco.pm

Class

OtherRouter.pm

จะส่งข้อความไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทางพร้อมกัน โดยที่ไม่ต้องวนลูปรอให้อุปกรณ์จัดเส้นทางแต่ละตัวทำงานเสร็จก่อน แล้วอุปกรณ์จัดเส้นทางจะส่งผลการทำงานกลับมาพร้อมกัน หลังจากนั้น Apply.pl จะจัดเก็บผลลงใน Log

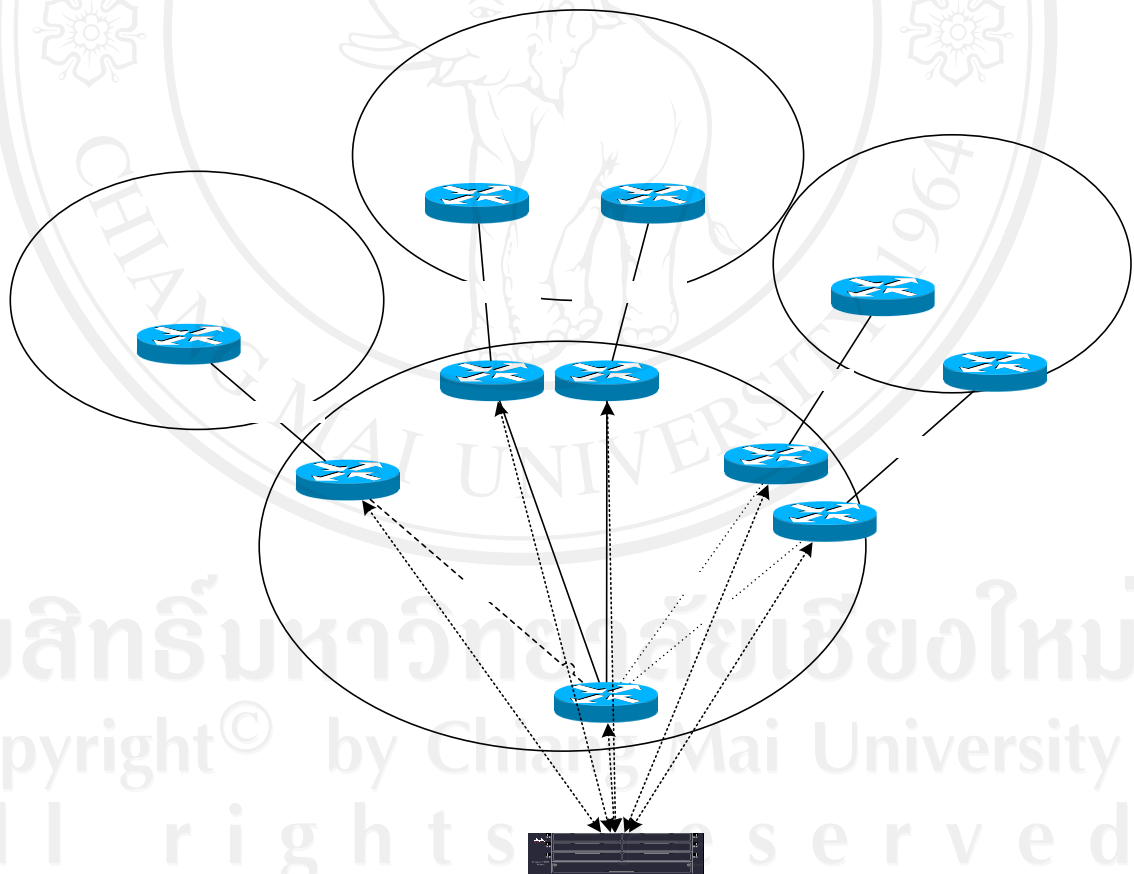
รูปที่ 4.5 โครงสร้างการเขียนโปรแกรมของระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม

ในส่วนของโปรแกรม MRTG แสดงผลการจราจรของอุปกรณ์จัดเส้นทาง โดยส่งข้อมูลร้องขอ SNMP ไปยังอุปกรณ์จัดเส้นทางทุกตัวที่กำหนด แล้วนำมาแสดงเป็นกราฟ

ในส่วนของ RRD.pl จะดึงข้อมูลที่มีอยู่ในฐานข้อมูลเกี่ยวกับค่าการวัดและประเมินต่างๆ มาแสดงเป็นกราฟแบบทันที (Real Time)

4.2.2 การออกแบบการเชื่อมต่อแบบจำลองการจัดเส้นทางบีจีพี (BGP Routing Modeling)

ในการออกแบบแบบจำลองการจัดเส้นทางบีจีพีสำหรับระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม จากรูป 4.6 แสดงโทโพโลยีที่ประกอบด้วยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตจำนวน N ตัว เชื่อมต่อกับ อุปกรณ์การจัดเส้นทางขอบเขต M ตัว และเครื่องบริการที่ทำหน้าที่เป็นระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสม 1 เครื่อง อุปกรณ์จัดเส้นทางขอบเขตของผู้ให้บริการเพียงริงกับโดเมนบริเวณเฉพาะที่ (Local Domain) เป็นแบบ eBGP และภายในโดเมนบริเวณเฉพาะที่นี้ อุปกรณ์จัดเส้นทางขอบเขตจะเพียงริงแบบ iBGP กับตัวสะท้อนเส้นทาง (Route Reflector: RR) เครื่องบริการที่ทำหน้าที่เป็นระบบควบคุมแบบรวมศูนย์ลูกผสมจะสื่อสารกับอุปกรณ์จัดเส้นทางทุกตัวที่อยู่ในโดเมนบริเวณเฉพาะที่

รูปที่ 4.6 การออกแบบแบบจำลองการจัดเส้นทางบีจีพี

หลังจากออกแบบแบบจำลองการจัดเส้นทางบีจีพีเรียบร้อยแล้ว ก็นำระบบควบคุมแบบรวมศูนย์
ลูกผสมมาทดสอบการใช้งาน

4.3 วิธีวิทยาการศึกษาสำนึก (Heuristics)

วิธีวิทยาการศึกษาสำนึกเป็นวิธีการหาคำตอบที่เหมาะสมให้กับปัญหาที่ซับซ้อน โดยให้ได้
ผลลัพธ์ที่น่าพอใจ รวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีการที่ใช้คุณพินิจ วิจารณ์
ค้นคว้าหาได้ด้วยตัวเอง ในการเลือกตัดสินใจจะไม่มีทฤษฎีใดๆ มาอ้างอิง โดยอาจจะได้จากการใช้
ผู้เชี่ยวชาญ หรือ ได้จากการใช้วิธีลองผิดลองถูก

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้วิธีวิทยาการศึกษาสำนึก คือ สามารถนำไปใช้กับสถานการณ์
เฉพาะบางอย่างเท่านั้น ผลลัพธ์ที่ได้จากการตัดสินใจ อาจไม่เป็นไปตามที่คาดเอาไว้และอาจไม่ใช่
วิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดเหมือนการใช้ขั้นตอนวิธีอื่น แต่เป็นการแก้ปัญหาที่เป็นไปได้ และผลที่ได้
คือ ดีเพียงพอหรืออยู่ในช่วง 90-99.9% วิธีการหาคำตอบโดยใช้วิธีวิทยาการศึกษาสำนึกจะ
เหมาะสมเมื่อ

- 1) ข้อมูลที่เข้าไม่แน่นอน
- 2) ระบบจริงมีความซับซ้อนมากจนไม่สามารถใช้วิธีการหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด
- 3) ไม่มีวิธีการหรือขั้นตอนวิธี ที่น่าเชื่อถือที่สามารถนำมาใช้ได้
- 4) ใช้เวลาในการคำนวณแก้ปัญหาที่เหมาะสมที่สุดมากเกินไป
- 5) ไม่จำเป็นต้องใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยเสมอไป

ข้อดีของวิธีวิทยาการศึกษาสำนึก

- 1) ง่ายในการทำความเข้าใจ
- 2) ประหยัดเวลา
- 3) ลดความต้องการในด้านการเขียนโปรแกรมและความต้องการด้านแหล่งเก็บ
ข้อมูลคอมพิวเตอร์
- 4) ลดเวลาในการทำงานของคอมพิวเตอร์ จึงทำการตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว
- 5) ทำให้แก้ปัญหาได้หลายทาง

การจำลองเหตุการณ์ เป็นการหาคำตอบของวิธีวิทยาการศึกษาสำนึกอย่างหนึ่ง โดยทำบน
ตัวแบบที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของระบบจริง เพื่อศึกษาพฤติกรรมของระบบ และนำผลที่ได้
จากตัวแบบไปใช้ในการพยากรณ์พฤติกรรมของระบบงานที่แท้จริง ในการจำลองเหตุการณ์จะใช้
ข้อมูลเก่า ทดสอบค่าที่กำหนดไว้ ทำการทดลองหลายๆ ครั้งเพื่อประมาณผลกระทบที่จะเกิดจาก
การกระทำนั้นๆ